

Opis istoty instrumentów finansowych oraz ryzyka związanego z inwestowaniem w instrumenty finansowe

Ryzyko

Alior Bank S.A. informuje, że z każdą inwestycją wiąże się ryzyko poniesienia straty. Stopień ryzyka zależy od klasy aktywów będących przedmiotem inwestycji oraz rodzaju instrumentu finansowego. Przed podjęciem decyzji inwestycyjnej należy, oprócz prognozy potencjalnego zysku, określić także czynniki ryzyka, jakie mogą wiązać się z daną inwestycją.

Inwestowanie w instrumenty finansowe oznacza możliwość utraty części lub całości pierwotnie zainwestowanych środków. W przypadku instrumentów pochodnych istnieje ryzyko poniesienia strat, przewyższających pierwotny wkład inwestora. Historyczne wyniki z tytułu dokonanych inwestycji, szczególnie te o wysokiej stopie zwrotu, nie gwarantują osiągnięcia podobnych wyników w przyszłości.

Ryzyko inwestycyjne

Ryzyko poniesienia straty na inwestycji lub zrealizowanie stopy zwrotu niższej od oczekiwanej przez inwestorów.

Rodzaje czynników ryzyka inwestycyjnego:

Ryzyko stopy procentowej

Dotyczy zmiany stopy procentowej, jako czynnika determinującego stopę wolną od ryzyka wykorzystywaną w modelach wyceny instrumentów finansowych, w tym obligacji, akcji oraz instrumentów pochodnych. Zmiany rynkowych stóp procentowych wpływają na zmianę wyceny rynkowej wspomnianych instrumentów.

Ryzyko kursu walutowego

Dotyczy inwestycji, która jest przeprowadzana w walucie obcej lub jest oparta na zmianie kursu waluty; rentowność inwestycji uzależniona jest w tym przypadku od zmiany kursów walutowych.

Ryzyko płynności

Instrument jest płynny, jeżeli możemy go kupić lub sprzedać nie wpływając na jego cenę rynkową. Instrumenty o dużej płynności to np. akcje spółek z WIG20 notowane GPW, papiery skarbowe lub waluty na rynku międzybankowym. W przypadku większości pozostałych instrumentów, w tym spółek notowanych na rynku NewConnect, ale także głównym rynku GPW, obligacji na rynku Catalyst, czy kontraktów na różnicę (CFD) różnice pomiędzy najlepszymi ofertami kupna i sprzedaży mogą być na tyle szerokie, a liczba ofert kupna bądź sprzedaży opiewać na małe kwoty, że zawarcie transakcji po oczekiwanym kursie przez inwestora będzie niemożliwe.

Ryzyko kredytowe

Dotyczy sytuacji, w której jedna ze stron kontraktu nie reguluje zobowiązań na rzecz drugiej strony. Ryzyko charakterystyczne głównie dla instrumentów dłużnych (np. obligacji korporacyjnych).

Ryzyko polityczne

Dotyczy sytuacji, w której uchwalenie ustawy lub aktów wykonawczych może wpłynąć negatywnie na sytuację gospodarczą w kraju i, tym samym, na rentowność inwestycji.

Ryzyko finansowe spółki i ryzyko biznesu

Ryzyko danej spółki można podzielić na ryzyko finansowe i ryzyko biznesu. Pierwsze jest związane ze stopniem dźwigni finansowej stosowanej przez zarząd spółki, czyli relacją długu do kapitałów własnych spółki (im większy wskaźnik dźwigni tym większe ryzyko finansowe, bowiem spółka ma większe zobowiązania z tytułu zaciągniętych kredytów lub wyemitowanych obligacji).

Jeżeli działalność spółki byłaby w pełni finansowana przez kapitał własny (brak jakiegokolwiek długu), spółka nie byłaby narażona na ryzyko finansowe, ale wciąż byłaby narażona na ryzyko biznesu, czyli ryzyko braku wystarczających przepływów finansowych do pokrycia wydatków operacyjnych, związanych bezpośrednio z działalnością spółki. Ryzyko biznesu wynika, więc głównie z kondycji gospodarki, a przede wszystkim z kondycji sektora, w którym działa dana spółka.

Ryzyko dźwigni finansowej

Inwestując w instrumenty finansowe z dźwignią inwestor nie angażuje kapitału odpowiadającego całkowitej wartości instrumentów, lecz jedynie niewielką jego część wymaganą do ustanowienia depozytu zabezpieczającego. Przykładowo, jeżeli depozyt zabezpieczający wynosi 1%, do otwarcia pozycji o wartości 100 000 PLN wystarczające jest posiadanie środków w wysokości 1 000 PLN (dźwignia 1:100). Mechanizm dźwigni finansowej pozwala na osiągnięcie znacznych zysków w stosunku do zainwestowanego kapitału, ale jednocześnie istotnie zwiększa ryzyko poniesienia straty. W powyższym

przykładzie przy zmianie ceny instrumentu finansowego o 1% inwestor, w zależności od kierunku inwestycji, osiągnie zysk lub poniesie stratę w wysokości 1 000 PLN (pomijając koszty transakcyjne). Oznacza to dla inwestora zysk w wysokości 100% zainwestowanych środków lub stratę całego zainwestowanego kapitału. W przypadku zmiany notowań instrumentu o 2%, oznacza to, że inwestor przy trafnie obranym kierunku ruchu może zyskać aż 200% względem depozytu, ale jednocześnie przy pomyłce, nie tylko straci całość zainwestowanego kapitału, ale jednocześnie może dojść od powstania debetu na jego rachunku i zobowiązania względem banku.

Inwestor powinien mieć świadomość, że im wyższa jest oczekiwana stopa zwrotu, tym wyższe jest ryzyko inwestycyjne.

Główne metody ograniczenia ryzyka:

- zakup instrumentów o niskim ryzyku kredytowym, takich jak obligacje skarbowe lub inne papiery wartościowe gwarantowane przez Skarb Państwa,
- zakup instrumentów o dużej płynności¹,
- dywersyfikacja portfela inwestycyjnego,
- zabezpieczanie portfela inwestycyjnego przed niekorzystną zmianą cen².

Poniżej zostały przedstawione podstawowe czynniki ryzyka inwestycyjnego z podziałem na poszczególne rodzaje instrumentów finansowych. Należy uwzględnić, że wymienione poniżej czynniki ryzyka nie wyczerpują wszystkich istniejących zagrożeń.

Akcje

Inwestor powinien mieć świadomość, że rynki finansowe, w tym rynek akcji, są w dużym stopniu zależne od krajowej i globalnej sytuacji makroekonomicznej. Dotyczy to m.in. tempa wzrostu gospodarczego, wysokości stóp procentowych i wysokości stopy inflacji. W odniesieniu do akcji konkretnych przedsiębiorstw, ryzyko inwestycyjne jest związane z sytuacją ekonomiczno-finansową spółki (opisane wyżej ryzyko finansowe i ryzyko biznesu spółki). Zagrożeniem dla inwestycji w akcje mogą także być zmiany w organach zarządczych lub nadzorczych spółki, mających wpływ na podejmowane decyzje zarówno na poziomie strategicznym, jak i operacyjnym spółki.

Decyzje inwestycyjne dotyczące akcji spółek dopuszczonych do obrotu regulowanego i notowanych na zorganizowanym rynku obrotu są również narażone na czynniki ryzyka charakterystyczne dla tego obrotu. Należy tutaj wymienić ryzyko płynności, ryzyko zawieszenia notowań, a nawet ryzyko wycofania akcji spółki z obrotu giełdowego.

Dla akcji spółek debiutujących w obrocie giełdowym czynnikiem ryzyka jest możliwość zaistnienia sytuacji, kiedy w okresie od dnia przydziału akcji do dnia pierwszego notowania warunki makroekonomiczne bądź te związane z działalnością spółki zmieniają się na tyle, że będą one miały znaczny wpływ na przyszłą wycenę spółki, a więc kurs akcji w pierwszym dniu notowań.

Prawa do akcji (PDA)

¹ Instrument jest płynny, jeżeli możemy go kupić lub sprzedać nie wpływając na jego cenę rynkową. Instrumenty o dużej płynności to np. akcje największych notowanych spółek, papiery skarbowe lub waluty.

² Zabezpieczenie uzyskujemy na różne sposoby, przykładem może być zakup opcji sprzedaży posiadanych przez nas akcji, złożenie zlecenia sprzedaży posiadanych akcji po cenie ograniczającej nasze straty lub sprzedaż kontraktu futures na indeks akcji.

Prawo do akcji powstaje z chwilą dokonania przydziału tych akcji i wygasa w momencie zarejestrowania tych akcji w KDPW lub postanowienia Sądu Rejestrowego o odmowie podwyższenia kapitału akcyjnego. PDA są w pewnym znaczeniu tylko substytutem samych akcji, a uprawnienia do ich utrzymania są determinowane decyzjami innych organów, istnieje, więc ryzyko, że emisja nie zostanie zarejestrowana przez Sąd i prawa wygasną bez otrzymania akcji; m.in. ze względu na to, PDA notowane są z dyskontem³ do ceny rynkowej akcji już notowanych.

Do PDA odnoszą się również czynniki ryzyka związane z posiadaniem akcji.

Prawa poboru

Prawo poboru to instrument wykorzystywany podczas oferowania akcji nowej emisji jej dotychczasowym akcjonariuszom. Inwestor będący akcjonariuszem spółki może otrzymać prawo poboru w wyniku jego ustalenia (ściśle określony termin) lub nabyć je w obrocie giełdowym w okresie, w którym prawa poboru są notowane. Dla praw poboru podstawowe czynniki ryzyka związane są z tymczasowym charakterem tego instrumentu finansowego oraz ryzykami tożsamymi dla akcji. Prawa poboru posiadacza, który nie zdecyduje się skorzystać z uprawnienia do złożenia zapisu na akcje nowej emisji lub ich zbycia w obrocie giełdowym w określonym terminie wygasną, a inwestor nie otrzymuje w zamian żadnego świadczenia.

Zwraca się uwagę, że okres notowania praw poboru może być bardzo krótki i wynosić nawet kilka dni, a kurs praw poboru może odznaczać się bardzo dużą zmiennością. Po ustaleniu prawa poboru, w zależności od kursu akcji nowej emisji i wielkości emisji kurs dotychczasowych akcji spółki może ulec znacznemu obniżeniu. Dokonując oceny wartości prawa poboru, kluczowymi parametrami są cena emisyjna oraz parytet praw poboru do nowej emisji akcji. Te czynniki należy brać pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o złożeniu zapisu na akcje nowej emisji lub ich zbyciu w obrocie giełdowym.

Obligacje

Ceny obligacji wykazują znaczną wrażliwość na zmiany rynkowych stóp procentowych oraz rating⁴ ich emitenta.

Podstawowym czynnikiem ryzyka dla inwestycji w obligacje jest ryzyko kredytowe, czyli ryzyko niewywiązania się emitenta obligacji z zobowiązań określonych w prospekcie emisyjnym⁵. Istnieje ryzyko, że emitent, jako dłużnik posiadacz obligacji, może nie zwrócić wartości nominalnej obligacji wraz z należnymi odsetkami lub innymi świadczeniami, jeżeli takie zostały określone lub nie zrobi tego w określonych w prospekcie emisyjnym terminach. Stopień ryzyka zależy od wiarygodności emitenta, więc ratingu nadanego mu przez agencje ratingowe. Do wysoko ocenianych należą papiery dłużne Skarbu Państwa, zaś do najniższej ocenianych – papiery dłużne przedsiębiorstw o wysokim stopniu ryzyka finansowego.

Ważnym dla instrumentów dłużnych czynnikiem ryzyka jest zmiana rynkowych stóp procentowych bezpośrednio wpływających na wycenę i rentowność obligacji.

Inwestor, decydujący się na zakup obligacji kuponowych, powinien zwrócić uwagę na ryzyko reinwestycji. Podstawową miarą rentowności kupowanych obligacji jest ich rentowność do zapadalności (ang. YTM- Yield To Maturity). W momencie zakupu obligacji jej rentowność do zapadalności obliczana jest przy założeniu, że kupony otrzymane z tytułu posiadania obligacji, będą inwestowane po stopie procentowej z dnia zakupu obligacji, czyli przy założeniu, że stopy procentowe przez cały okres posiadania obligacji nie ulegną zmianie. Rynkowe stopy procentowe ulegają ciągłym zmianom, dlatego należy uwzględnić ryzyko, że inwestor nie będzie w stanie reinwestować otrzymywanych w trakcie posiadania obligacji kuponów po zakładanej pierwotnie (przy obliczaniu rentowności do zapadalności) stopie procentowej. Ryzyko to nazywamy ryzykiem reinwestycji.

Ceny obligacji są bardziej stabilne, niż np. ceny akcji.

Kontakty terminowe Futures

Inwestowanie w kontrakty terminowe futures wiąże się z koniecznością wniesienia depozytu zabezpieczającego będącego jedynie częścią wartości kontraktu. Depozyt zabezpieczający ma zagwarantować prawidłowość rozliczeń pomiędzy uczestnikami rynku, w takim sensie, że wszelkie zamiany cen kontraktu terminowego wpływają natychmiast na wielkość depozytu w zależności od zajmowanej przez inwestora pozycji.

Ze względu na to, że wysokość wpłaconego depozytu stanowi tylko część całej wartości kontaktu terminowego, powstaje efekt dźwigni finansowej. Inwestor jest narażony na ryzyko zmian cen kontraktu o wielokrotnie większej wielkości niż wpłacony przez niego depozyt. Zmiany cen kontraktu terminowego będą miały zwielokrotniony wpływ na zmiany wartości wpłaconego depozytu (wpływ ten będzie równy wspomnianej dźwigni finansowej). Przykładowo, jeżeli dźwignia finansowa wynosi 1 do 10, zmiana cen kontraktu o 1% wpłynie na zmianę depozytu o 10%. Stwarza to możliwość osiągnięcia bardzo wysokich zysków względem zainwestowanego kapitału, jednakże inwestor narażony jest na równie gwałtowne straty. W sytuacji skrajnie niekorzystnych zmian ceny kontraktu terminowego straty inwestora mogą być większe od wartości pierwotnie wniesionego depozytu, czyli przekroczyć zainwestowany kapitał. W przypadku niewystarczającej wysokości depozytu zabezpieczającego w wyniku niekorzystnych zmian cen, inwestor będzie wezwany do uzupełnienia depozytu, w przeciwnym wypadku Biuro Maklerskie zamknie pozycję inwestora.

Kontrakty futures służą nie tylko do spekulacji na poziomach cen aktywów bazowych (np. cen akcji, wartości indeksów, kursów walut). Służą także do zabezpieczania pozycji zajmowanych na rynkach aktywu bazowego. Przykładowo inwestor posiadający w swoim portfelu akcje spółek na danej giełdzie, może zająć pozycję w kontrakcie terminowym futures, dla którego aktywem bazowym jest indeks największych notowanych na danej giełdzie spółek. W przypadku spadku cen akcji, osiągnięciu on zysk z tytułu kontraktów futures. Z taką strategią wiąże się tzw. ryzyko bazy. Wynika ono z możliwości niedopasowania się wartości transakcji pierwotnej (na rynku instrumentu bazowego) z wartością transakcji zabezpieczającej. Wspomniany inwestor może zaobserwować spadek cen akcji i jednoczesny wzrost cen kontraktów futures. Częściej jednak niedopasowanie będzie wynikało z niepełnej korelacji cen aktywu bazowego z ceną kontraktu futures, czyli spadkowi cen akcji nie będzie towarzyszył jednakowy spadek cen kontraktu futures.

³ Notowania z dyskontem wobec już notowanych akcji oznaczają, że PDA (Prawa do Akcji) są notowane poniżej cen akcji.

⁴ Rating ocenia jakość dłużnych papierów wartościowych pod kątem wiarygodności finansowej emitenta oraz warunków panujących na rynku; jest publikowany przez agencje ratingowe.

⁵ Prospekt emisyjny to dokument informujący potencjalnych inwestorów o wszystkich szczegółach oferowanego papieru wartościowego (np. akcji lub obligacji). W przypadku emisji obligacji prospekt mówi o terminach płatności odsetkowych, sposobie ustalania ich wysokości, terminie zapadalności obligacji i wszelkich innych cech charakterystycznych dla danej emisji (dane emitenta, rodzaje zabezpieczeń itp.)

Pod kątem ilości i wartości transakcji na poszczególnych seriach kontraktów terminowych, największy obrót ma miejsce dla serii kontraktów terminowych o najbliższej dacie wygaśnięcia. W stosunku do pozostałych serii inwestor może być narażony na ryzyko płynności.

Opcje

Kontrakty opcyjne charakteryzują się niesymetrycznym rozkładem praw i obowiązków, a więc i ponoszonego przez poszczególne strony transakcji ryzyka. W przypadku transakcji futures strata kupującego kontrakt jest równa zyskowi sprzedającego kontrakt. W przypadku opcji nie obserwujemy tej symetryczności. Kupujący opcje narażony jest jedynie na utratę premii opcyjnej⁶, którą płaci wystawcy (sprzedawcy) opcji w momencie zawierania transakcji. Maksymalny zysk, jaki może uzyskać kupujący opcje, jest teoretycznie nieograniczony⁷. Maksymalnym zyskiem dla wystawcy opcji jest premia otrzymywana od nabywcy, natomiast maksymalne straty są teoretycznie nieograniczone.

Dotyczy opcji notowanych na Gieldzie Papierów Wartościowych w Warszawie:

Wystawca opcji, jako gwarancję swojego przyszłego rozliczenia wobec kupującego, jest zobowiązany wnieść depozyt zabezpieczający. Z tego też względu dla wystawcy opcji w przypadku niekorzystnej zmiany kursów może zaistnieć sytuacja, że poniesione straty przekroczą wartość wpłaconego pierwotnie depozytu. Dla kontraktów opcyjnych wysokość wniesionego depozytu określa skomplikowany model, gdzie przyjmowane są zmienne takie jak: kurs instrumentu bazowego, okres do wygaśnięcia, zmienność notowań instrumentu bazowego, stopa procentowa i cena wykonania opcji.

Z racji znacznej ilości dostępnych serii opcji zarówno pod względem ceny wykonania, jak i daty wygaśnięcia, pojawia się duże ryzyko niedostatecznej płynności na poszczególnych seriach. Dotyczy to przede wszystkim opcji o dalszym terminie wygaśnięcia oraz opcji z cenami wykonania (kursami realizacji) odległymi od bieżącej ceny rynkowej. Opcje są instrumentami finansowymi, które charakteryzują się ponadprzeciętną zmiennością cen.

Jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych (FIO)

Cechą wspólną tej klasy aktywów jest możliwość składania, w większości przypadków w codziennych (maksymalnie tygodniowych) interwałach, zleceń nabycia, konwersji, odkupów, które TFI poza wyjątkami przewidzianymi w Ustawie o Funduszach, są zobowiązane bezwzględnie realizować co powoduje, że ryzyko płynności tego typu instrumentów jest stosunkowo niskie. Ryzyko rynkowe zależy natomiast głównie od klasy instrumentów finansowych będących przedmiotem inwestycji danego FIO (akcji, obligacji itp.) oraz strategii (ochrony kapitału, stabilnego wzrostu, absolutnej stopy zwrotu itp.). W związku z występowaniem opłat za nabycie, zarządzanie, sporadycznie umorzenie funduszu, wskazane jest uwzględnienie ich w decyzji o nabyciu funduszu i dopasowanie do nich horyzontu trwania inwestycji (wpływ opłaty manipulacyjnej na całościową stopę zwrotu z inwestycji maleje wraz z długością horyzontu trwania inwestycji).

Istnieją także FIO o ścisłej koncentracji na wybranym segmencie rynku finansowego, np. pod kątem wielkości spółek jak np. polskich małych i średnich spółek, czy też sektorów, jak np. spółek medycznych, technologicznych czy surowcowych, dla których specyficzne ryzyko inwestycyjne jest na tyle duże, że może prowadzić do ponadnormatywnych wzrostów i spadków cen, nawet w stosunkowo krótkich okresach czasu, dlatego sposobem na mitygację całościowego ryzyka portfela jest dywersyfikacja i nie koncentrowanie inwestycji na funduszach tego typu.

Certyfikaty inwestycyjne funduszy inwestycyjnych zamkniętych (FIZ)

Fundusze inwestycyjne zamknięte są co do zasady konstrukcją prawną przewidzianą dla inwestycji w klasy aktywów mniej płynne od akcji, obligacji, kontraktów terminowych notowanych na giełdach takie jak: portfele wierzytelności, nieruchomości, inwestycje alternatywne, sp. z o.o., itp. ogółem aktywa rynku niepublicznego, lub też dla zaawansowanych strategii typu long-short (nabycie jednego instrumentu finansowego i jednoczesna sprzedaż innego pożyczonego), co do których opłacalność mogłyby utrudnić codzienne wpłaty i wypłaty klientów.

Inwestor zostaje członkiem takiego funduszu, obejmując certyfikat inwestycyjny. Wycena takich certyfikatów może być dokonywana przez fundusz nawet jedynie raz na 3 miesiące, a odkupy realizowane na rygorystycznie zapisanych w statucie warunkach, np. raz na kwartał, po pewnym okresie od nabycia certyfikatu (tzw. lock-up, np. dopiero po 24 miesiącach od nabycia), oraz z możliwością redukcji (np. pod warunkiem posiadania przez fundusz na dzień wykupu dostatecznie płynnych środków, ew. z limitem wykupów w danym okresie, np. fundusz zastrzega odkupienie w danym roku kalendarzowym certyfikatów inwestycyjnych stanowiących do 5% czy 10% aktywów).

W przypadku FIZ-ów zatem, obok ryzyk immanentnych dla klas instrumentów finansowych będących spektrum inwestycji dochodzi istotne ryzyko płynnościowe, a w przypadku FIZ-ów aktywów niepublicznych dodatkowe ryzyko poprawnej wyceny aktywów.

Certyfikaty inwestycyjne funduszy inwestycyjnych zamkniętych (FIZ) publicznych

Certyfikaty inwestycyjne po spełnieniu odpowiednich wymogów prawnych mogą zostać dopuszczone do obrotu giełdowego. Wówczas podlegają one wycenie rynkowej, a ryzyko płynnościowe jest ograniczone, jednak nadal ono istnieje, jak w przypadku mniej płynnych instrumentów finansowych notowanych na GPW i wynika z możliwości niewielkiego zainteresowania kupnem i sprzedażą certyfikatów przez innych uczestników rynku, czyli niedostatecznych pod względem wielkości, albo atrakcyjności ceny ofert kupna i sprzedaży.

⁶ Premia opcyjna to cena opcji zależna od kilku czynników: kursu realizacji opcji, terminu wygaśnięcia opcji, nominału, na jaki opiewa opcja, zmienności cen aktywów bazowych a także poziomu rynkowych stóp procentowych.

⁷ Kupujący opcje kupna (call) ma nieograniczone zyski, natomiast maksymalny zysk dla kupującego opcję sprzedaży (put) jest ograniczony, bowiem aktywa rzadko osiągają ceny mniejsze niż zero.

Produkty strukturyzowane

Strategie podmiotów emitujących produkty strukturyzowane, niegwarantujące ochrony kapitału zakładają zaangażowanie w bardziej ryzykowne inwestycje. Może to oznaczać dużą zmienność w wycenie produktu strukturyzowanego – inwestor powinien być świadomy możliwości znacznego spadku ceny produktu.

Kontrakty na różnicę (CFD - z ang. Contract For Differences)

Przedmiotem świadczonej przez Biuro Maklerskie Alior Banku usługi Alior Trader są kontrakty na różnicę. Kontrakty na różnicę są instrumentami pochodnymi, których instrumentem bazowym mogą być m.in. waluty, towary, indeksy giełdowe. Inwestor zawierając transakcje nie nabywa instrumentu bazowego, lecz instrument pochodny, którego cena jest powiązana z ceną instrumentu bazowego. Instrumenty są rozliczane pieniężnie, tj. rachunek inwestora jest uznawany lub obciążany kwotą będącą różnicą pomiędzy wartością instrumentu z chwili zamknięcia i wartością z chwili otwarcia pozycji.

Inwestowanie w pochodne instrumenty finansowe na rynkach OTC wiąże się z ryzykiem poniesienia strat finansowych. Niewłaściwe decyzje inwestycyjne mogą spowodować utratę całości kapitału, a w skrajnym przypadku strata może przewyższyć wartość środków wpłaconych przez Klienta.

W przypadku gdy pozycje w instrumentach finansowych pozostają otwarte na kolejny dzień, rachunek pieniężny Klienta jest uznawany lub obciążany kwotą wynikającą ze stawek punktów swapowych (w przypadku par walutowych) lub stawek finansowania (w przypadku innych kontraktów CFD). Kwoty punktów swapowych oraz finansowania kontraktów CFD stanowią koszt lub przychód związany z utrzymywaniem pozycji. Stawki dla poszczególnych instrumentów są określone w Specyfikacji instrumentów finansowych, podlegają one okresowej aktualizacji z uwzględnieniem zmian stóp procentowych.

Przyznanie prawa do dywidendy od instrumentu bazowego, na którym oparty jest kontrakt CFD powoduje obniżenie wartości teoretycznej instrumentu. W celu zrównoważenia tej zmiany rachunek posiadacza pozycji długiej w kontraktach CFD zostaje uznany, a posiadacza pozycji krótkiej obciążony kwotą stanowiącą ekwiwalent dywidendy.

W ramach obsługi inwestycji funkcjonuje dodatkowo Mechanizm Stop Out, którego celem jest zabezpieczenie przed zbyt dużą stratą w przypadku niekorzystnych zmian cen instrumentów finansowych. Mechanizm Stop Out powoduje automatyczne zamknięcie pozycji w przypadku, gdy wartość depozytu zabezpieczającego spadnie poniżej określonego poziomu. Wartość poziomu Stop Out jest podawana do wiadomości Klientów w formie komunikatu Biura Maklerskiego. Poziom Stop Out został ustalony poniżej poziomu depozytu wymaganego do otwarcia pozycji. Zwracamy uwagę, że w szczególnych przypadkach koszty transakcyjne mogą przekroczyć różnicę pomiędzy poziomem Stop Out, a depozytem wymaganym do otwarcia pozycji, co skutkować będzie natychmiastowym zamknięciem pozycji. Podejmując decyzje inwestycyjne należy brać pod uwagę, że w pewnych sytuacjach nawet niewielka zmiana cen instrumentów finansowych może powodować automatyczne zamknięcie pozycji. W celu ograniczenia ryzyka Biuro Maklerskie rekomenduje Inwestorom posiadanie nadwyżki środków pieniężnych ponad minimalny poziom depozytu wymaganego do otwarcia pozycji.

Rynki zagraniczne, instrumenty notowane w walutach obcych

Z inwestycjami w instrumenty notowane w walutach obcych oprócz czynników ryzyka przypisanych konkretnej klasie aktywów, wiąże się przede wszystkim ryzyko niekorzystnych zmian kursów walutowych.